

1. Žalobce se žalobou podanou u Nejvyššího správního soudu domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaná“) ze dne 23. 10. 2018, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87k odst. 1 písm. a/ ve spojení s § 87h odst. 1 písm. a/ zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že důvodem zamítavého výroku rozhodnutí správních orgánů byla skutečnost, že byl žalobce veden v mezinárodním systému SIS, což je informační systém smluvních států Evropské unie, neboť byl několikrát odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, kterou páchal na území Spolkové republiky Německo a v České republice. Žalobce namítl, že vedení v systému SIS bylo zrušeno soudem ve Stuttgartu v květnu 2014, ode dne 22. 10. 2015 žalobce pobývá v rámci povoleného přechodného pobytu za účelem společného soužití s občanem Evropské unie v České republice. V únoru 2015 mu skončila zkušební doba k podmíněnému trestu, který mu byl uložen Okresním soudem v Děčíně. Žalobce poukázal na to, že incident, za který byl potrestán děčínským soudem, byl způsoben tím, že mu nepřizpůsobivá rómská rodina odcizila větší část náradí, on sám nebyl zvyklý takové situace řešit, proto si zbytek náradí dokázal získat nazpět, přesto však na něj bylo podáno trestní oznámení. Žalobce namítl, že byl správcem uvedené nemovitosti, tato rodina totálně vybydlila celý dům, nemovitost skončila v exekčním řízení a žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody.
3. Ke své osobě žalobce v podané žalobě uvedl, že zákony České republiky dodržuje, od výkonu trestu žije spořádaným životem, svoji trestnou minulost nehodlá nijak opakovat, s druhou manželkou je ženat už šest let a pracuje. Pokud je v zamítavém rozhodnutí o odvolání specifikováno, že od ukončení podmíněného trestu žalobce uběhla krátká doba tří a půl roku, k tomu žalobce vyjádřil přesvědčení, že se napravil dostatečně. Uvědomuje si, že díky předchozímu chování si narušil život, do budoucna chce žít pouze spořádaně.
4. Usnesením ze dne 8. 11. 2018, č.j. Na 259/2018-5, Nejvyšší správní soud věc postoupil věcně a místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě setrvala na svém názoru o zákonnosti a správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 95 odstavec 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů („správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 9. 2018, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
6. Žalovaná se v třetí části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyjádřila k jednotlivým námitkám žalobce a v tomto vyjádření neshledává potřebu žádné změny. Námitka žalobce ohledně ukončení jeho evidence německými úřady v SIS není důvodem ke změně rozhodnutí. Tato okolnost totiž nemá vliv na trvající důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit veřejný pořádek závažným způsobem. Žalobce může nerušeně pobývat na území České republiky se svou českou manželkou na základě vydaného povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka a občana Evropské unie, jehož je žalobce držitelem od 22. 10. 2015. Pro vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky však žalobce podmínky nesplňuje, a to vzhledem k závažné a rozsáhlé trestné činnosti, která byla ve správním řízení zjištěna a řádně zdokumentována.

Řízení před správními orgány

7. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

8. Žalobce podal dne 15. 5. 2017 u Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87h odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců jako rodinný příslušník občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců. V žádosti uvedl, že je manželem české státní občanky - paní K. H.-L., manželství bylo uzavřeno dne 15. 12. 2012. Žalobce pobývá na území České republiky na základě vydaného povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ode dne 22. 10. 2015.
9. Ministerstvo v průběhu řízení zjistilo, že žalobce byl v období od roku 1991 do roku 2014 vícekrát odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, kterou páchal na území Spolkové republiky Německo a v České republice. Na základě rozhodnutí německých státních orgánů byl veden v informačním systému smluvních států SIS. V červnu 1999 byl z území Spolkové republiky Německo deportován a byl mu vydán zákaz vstupu na území na neurčito. Žalobce byl odsouzen za porušování zákona o drogách, převaděčství, za krádeže a obchodování s drogami. V České republice byl žalobce odsouzen celkem čtyřikrát v letech 2000, 2005, 2006 a 2014. I z České republiky byl žalobce opakovaně vyhoštěn, naposledy uložené vyhoštění na dobu neurčitou v roce 2006 již nebylo vykonáno, protože žalobce požádal o upuštění od jeho výkonu a uzavřel manželství s D. Č., se kterou očekával narození dítěte. Soud žádosti žalobce o upuštění od výkonu trestu vyhověl. Pokud jde o odsouzení žalobce v České republice, žalobce byl potrestán za vyhrožování usmrcením, za opakované napadení osoby s poškozením zdraví, za nedovolené přechovávání drog ve větším rozsahu a za nelegální držení střelných zbraní a střeliva.
10. Na základě výše uvedeného ministerstvo žádost žalobce rozhodnutím ze dne 5. 9. 2018, č. j. OAM-7054-33/TP-2017, zamítlo pro nesplnění zákonných podmínek.
11. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včasné odvolání ze dne 18. 9. 2018, v němž namítal, že jeho dřívější odsouzení nemohou být sama o sobě důvodem k zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu. Od podání žádosti v květnu 2017 a po celou dobu řízení o žádosti nebyly žádné důvody k jejímu zamítnutí, poněvadž žalobce stát nijak neohrozil a nevidí důvod, proč by měl Českou republiku či jiný stát nějak ohrozit. Ke své minulosti žalobce uvedl, že ji považuje za hloupost, od té doby žije spořádaným životem, veškeré záležitosti evidované v registrech již vyřešil. V České republice je ženatý, chce zde žít a požádat o české státní občanství.
12. O podaném odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23. 10. 2018, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítla a dospěla k závěru, že v případě žalobce byla zjištěna rozsáhlá trestná činnost, která byla náležitě zdokumentována. Sám žalobce o ní v průběhu řízení žádné pochybnosti neuplatňoval. Tato rozsáhlá činnost byla v souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3As 4/2010 - 151, správními orgány hodnocena jako závažné narušení veřejného pořádku. Pokud se žalobce domáhal mírnějšího hodnocení společenské nebezpečnosti ve spojitosti s její aktuálností a ve spojitosti s ohrožením bezpečnosti státu, má žalovaná za to, že důvodem k zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu na území je důvodná obava, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná přihlédla k poslednímu odsouzení žalobce Okresním soudem v Děčíně na základě rozsudku ze dne 24. 2. 2014, č. j. 3T 227/2010 - 249, ze kterého vyplývá, že žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody za neoprávněné vniknutí do obydlí jiného, přičemž dne 30. 6. 2015 se žalobce osvědčil. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu prvního stupně, že od posledního odsouzení žalobce, respektive od skončení

zkušební doby v únoru 2015 uplynula příliš krátká doba tří a půl roku na to, aby bylo možno předpokládat, že se žalobce napravil a že se do společnosti řádně integroval. I poslední odsouzený skutek žalobce má charakter úmyslného trestného činu, stejně jako ve spise dokumentované starší skutky, proto nelze nebezpečí ohrožení veřejného pořádku závažným způsobem do budoucna u osoby žalobce vyloučit. Podle názoru žalované má napadené rozhodnutí oporu v judikátech Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu a je zcela v souladu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, jakož i mezinárodními úmluvami k ochraně základních lidských práv.

Řízení před soudem

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání a žalovaný správní orgán vyjádřil svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

14. Městský soud v Praze úvodem konstatuje, že žalobce v podané žalobě téměř doslovně zopakoval pouze to, co již uvedl v odvolání proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, aniž by rozporoval konkrétní závěry žalovaného a uvedl, v čem konkrétně žalovaný pochybil, a proč s jeho posouzením podmínky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nesouhlasí. Žalobce zejména namítal, že samotné odsouzení pro trestný čin neznamená, že narušil veřejný pořádek. Narušením veřejného pořádku je jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Narušení veřejného pořádku nelze ztotožnit s jakýmkoliv protiprávním jednáním cizince.
15. Je třeba zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a je to tudíž žalobce, kdo vymezuje hranice soudního přezkumu a to jednotlivými žalobními body. Způsob, jak konkrétně jsou žalobní body precizovány, pak do značné míry určuje to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9Afs 35/2012 - 42, dostupný stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí tohoto soudu, na www.nssoud.cz). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit pouhým zopakováním námitek uplatněných v odvolání, jak to učinil žalobce, již proto že odvolací námítka směřovaly proti jinému rozhodnutí, než proti kterému směřuje žaloba (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8Afs 55/2005 - 74).
16. Soud proto při posuzování podané žaloby vycházel z principu, že v případě, kdy žalobce vytýká napadenému rozhodnutí vady jen v obecné rovině – zopakováním svých odvolacích námitek, aniž by poukázal na konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje

pochybení žalovaného správního orgánu, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří soud jen v obecné rovině.

17. Žalobce žádal o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky s odkazem na ustanovení § 87h odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po pěti letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území. Správní orgány jeho žádost zamítly.
18. Důvody pro zamítnutí žádosti cizince o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky obsahuje ustanovení § 87k zákona o pobytu cizinců. Podle § 87k odst. 1 písm. a/ citovaného zákona (ve znění účinném do dne 20. 1. 2019 – poznámka soudu) ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
19. Ve věci není sporu o tom, že žalobce byl v období od roku 1991 do roku 2014 vícekrát odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, kterou páchal na území Spolkové republiky Německo a v České republice. Na základě rozhodnutí německých státních orgánů byl veden v informačním systému smluvních států SIS. V červnu 1999 byl z území Spolkové republiky Německo deportován a byl mu vydán zákaz vstupu na území na neurčito. Žalobce byl odsouzen za porušování zákona o drogách, převaděčství, za krádeže a obchodování s drogami. V České republice byl žalobce odsouzen celkem čtyřikrát v letech 2000, 2005, 2006 a 2014. I z České republiky byl žalobce opakovaně vyhoštěn, naposledy uložené vyhoštění na dobu neurčitou v roce 2006 již nebylo vykonáno, protože žalobce požádal o upuštění od jeho výkonu a uzavřel manželství s D. Č., se kterou očekával narození dítěte. Od posledního odsouzení žalobce Okresním soudem v Děčíně na základě rozsudku ze dne 24. 2. 2014, č. j. 3T 227/2010 - 249, ze kterého vyplývá, že žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody za neoprávněné vniknutí do obydlí jiného, bylo k osobě žalobce zjištěno, že dne 30. 6. 2015 se žalobce osvědčil. Žalovaná se však ztotožnila s názorem správního orgánu prvního stupně, že od posledního odsouzení žalobce, respektive od skončení zkušební doby v únoru 2015 uplynula příliš krátká doba tří a půl roku na to, aby bylo možno předpokládat, že se žalobce napravil a že se do společnosti řádně integroval. I poslední odsouzený skutek žalobce má charakter úmyslného trestného činu, stejně jako ve spise dokumentované starší skutky, proto nelze nebezpečí ohrožení veřejného pořádku závažným způsobem do budoucna u osoby žalobce vyloučit.
20. Správní soudy v minulosti opakovaně konstatovaly, že ne každé protiprávní jednání cizince (byť by za ně byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody) představuje narušení veřejného pořádku podle zákona o pobytu cizinců. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku je třeba přihlídnout ke všem relevantním okolnostem. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti (srov. např. rozsudky ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5As 73/2011 – 146, publikovaný pod č. 2882/2013 ve Sbírce NSS, rozsudek ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5Azs 274/2016 – 42, či ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1Azs 173/2017 - 39).

21. Výkladem pojmů „*veřejný pořádek*“, respektive „*závažné narušení veřejného pořádku*“ se v kontextu zákona o pobytu cizinců zabýval rozšířený senát zdejšího soudu, a to v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 ve Sbírce NSS. Rozšířený senát konstatoval, že „[p]ři výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity“. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Při výkladu uvedených pojmů je třeba přihlížet také k intenzitě zásahu do práv cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1As 175/2012 - 34, publikovaný pod č. 2835/2013 Sb. NSS). Zrušením trvalého pobytu cizinci dochází k omezení práv, která cizinec již dříve nabyt. S tím souvisí i omezení jeho práv a zhoršení jeho postavení, např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění atp. Oproti tomu při zamítnutí žádosti o trvalý pobyt *a priori* ke zhoršení postavení cizince nedochází, neboť dosud výhod spojených s trvalým pobytem nepožíval. Intenzita zásahu v případě zrušení trvalého pobytu tak bude zpravidla vyšší než v případě zamítnutí žádosti o trvalý pobyt. Vzhledem k tomu, že dochází k závažnému zásahu do práva cizince jako v případě správního vyhoštění, lze závěry rozšířeného senátu z citovaného usnesení aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť rozšířený senát se v něm zabýval převážně výkladem § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který upravuje problematiku správního vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5As 73/2011 - 146, publikovaný pod č. 2882/2013 Sb. NSS). Na základě těchto úvah rozšířený senát dospěl k závěru, že narušením veřejného pořádku „*může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“
22. Smysl a význam rozebíraného ustanovení § 87k odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců je třeba hledat v ochraně společnosti před narušením či narušováním veřejného pořádku. Svrchovaným právem každého suverénního státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu pak není základním lidským právem (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, respektive ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06, <http://www.nalus.cz>). Rozhodným kritériem pro aplikovatelnost tohoto ustanovení proto představuje povaha jednání cizince, tedy posouzení, zda toto jednání představuje „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“ (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5As 73/2011 - 146 a čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států), a to bez ohledu na skutečnost, zda se cizinec takového jednání dopustil jednorázově nebo opakovaně.
23. Povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu žalovaná v napadeném rozhodnutí zhodnotila, když vzala v úvahu závažnost porušení veřejného pořádku žalobcem opakovanými jednáními i závažnost trestného činu spáchaného cizincem. Pokud jde o dobu, jež uplynula od posledního porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu,

je třeba vzít v úvahu, že od února 2014, kdy byl žalobci uložen podmíněný trest odnětí svobody, do dne vydání napadeného rozhodnutí uplynulo pět a půl roku, ode dne uplynutí zkušební doby jen tři roky a čtyři měsíce. I kdyby soud akceptoval tvrzení o nezávadném chování žalobce po posledním odsouzení, lze mít společně se správními orgány za to, že dosud neuplynula dostatečně dlouhá doba, která by ospravedlňovala zrušení rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení rozhodné právní otázky. K žalobcově rodinné situaci je třeba uvést, že nové manželství žalobce uzavřel v roce 2012, tedy v době, kdy již věděl, že bylo orgány činnými zahájeno trestní stíhání pro skutek, který se stal v únoru 2005. O této skutečnosti věděla či vědět měla a mohla i manželka žalobce, takže i jí muselo být zřejmé, že společný rodinný život se žalobcem na území České republiky může být ohrožen. Soud v této souvislosti akcentuje, že zamítavým rozhodnutím ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu, které je nejvyšším pobytovým statutem cizince v České republice, mu není znemožněno požádat si o nové pobytové oprávnění, ostatně žalobce pobývá v rámci povoleného přechodného pobytu za účelem společného soužití s občanem Evropské unie v České republice. Ani správními orgány podrobně provedené posouzení imigrační historie žalobce a jeho porušení imigračních pravidel v minulosti či jeho věk a zdravotní stav nejsou podle názoru soudu důvodem pro závěr, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřené.

24. Článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod garantuje každému právo na ochranu před *neoprávněným* zasahováním do soukromého a rodinného života. Za neoprávněné zasahování do žalobcova soukromého a rodinného života však nelze považovat rozhodnutí o nevyhovění žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, které bylo vydáno s odkazem na konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tedy využily svého oprávnění, vyplývajícího z výslovného znění zákona.
25. S odkazem na výše uvedené Městský soud v Praze uzavírá, že byl-li žalobce pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, musel vědět o tom, že porušuje právní předpisy České republiky. Za této situace muselo být žalobci zřejmé i to, že svým jednáním ohrožuje i svůj subjektivní zájem na vedení uspokojivého rodinného života na území České republiky, respektive s tímto závěrem musel být srozuměn. Za této situace je nevyhovění žádosti o povolení k trvalému pobytu na území nepochybně zásahem do jeho rodinného a osobního života, ale nejedná se s ohledem na uvedené okolnosti o zásah nepřiměřený.
26. V projednávané věci nedošlo ani k porušení práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života garantovaného článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobo (dále jen „Úmluva“). Toto právo fyzické osoby totiž není právem absolutním - do jeho výkonu být může ze strany státního orgánu zasazeno za podmínek uvedených v druhém odstavci téhož článku Úmluvy. Státní orgán může do výkonu tohoto práva zasáhnout v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
27. Možné omezení vyjmenovaných práv se pak může projevit v navazující právní úpravě jednotlivých práv. Za takovou úpravu lze považovat zákon o pobytu cizinců, který umožňuje správním orgánům – při splnění stanovených podmínek – do deklarovaných práv zasáhnout. Je pochopitelné a zcela legitimní, že stát má zájem na tom, aby na jeho území setrvaly subjekty, které neporušují zákon. Z ustanovení § 87k odstavce 1 zákona o pobytu cizinců přitom vyplývá, že důvodem pro nepovolení trvalého pobytu není ani

běžná či méně nebezpečná kriminalita, nýbrž skutečně závažné protiprávní jednání. V tomto ustanovení zákona o pobytu cizinců tak byl promítnut zájem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, ochrany práv jiných osob, ochrany zdraví, což jsou právě ona práva, která v nedávné minulosti nebyla žalobcem respektována.

28. Žalobce podle názoru soudu nedůvodně vytýká správním orgánům nesprávné a nedostatečné využití správního uvážení v jeho případě, protože správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí.
29. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
30. Charakter jednání žalobce se nutně musí projevit v hodnocení otázky ochrany veřejného zájmu a ochrany zájmů žalobce na podmínkách jeho dalšího setrvání na území České republiky. Při posuzování těchto dvou rozhodných skutečností se správní orgány obou stupňů přiklonily k tomu, že preferovaly ochranu veřejného zájmu s přihlédnutím k charakteru trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky a dalšího členského státu Evropské unie prokazatelně a nesporně dopustil. Ani soud tak nemohl odhlédnout od opakovaného páčání protiprávního jednání, které v případě žalobce bylo možno klasifikovat jako hrubé porušení zákona a páčání nebezpečné trestné činnosti, a jako takové musí z hlediska ochrany veřejného zájmu převýšit zájem na získání nejvyššího pobytového oprávnění žalobce k jeho rodinnému životu na území České republiky, obzvláště pak s přihlédnutím k tomu, že žalobce se protiprávního jednání dopouštěl vědomě a dlouhodobě a že od posledního excessu v jeho chování neuplynula dostatečně dlouhá doba pro osvědčení jeho tvrzení, že se ze své minulosti delikventa poučil. Všechny tyto skutečnosti byly správními orgány obou stupňů podrobně a pečlivě zhodnoceny a městský soud necítí potřebu k jejich hodnocení cokoli dalšího dodávat.

Závěr a náklady řízení

31. Ze všech výše uvedených důvodů tak soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení rozhodl Městský soud v Praze podle ustanovení § 60 odstavce 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných úředních činností správního orgánu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. března 2019

Mgr. Marek B e d ř i c h

,

předseda senátu